

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

תורה – במדבר פרק יט'

- (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: (א) וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִימְרָם:
- (ב) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר עָנָה יְהוָה לְאֹמֵר דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל: (ב) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר עָנָה יְהוָה לְאֹמֵר דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל: (ב) דָּא גִזְרַת אֹדְיָתָא דִּי פְקִיד יְיָ לְמִימְרָא מִלַּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבּוּ לָךְ תּוֹרָתָא סְמוּקָתָא שְׁלֵמָתָא דִּי לִית בָּהּ מוּמָא דִּי לֹא סְלִיק עָלָה גִירָא:
- (ג) וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחוּזֵי לְמַחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו: (ג) וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחוּזֵי לְמַחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו: (ג) וַתִּתְּנוּ יְתָהּ לְאֲלֻעֶזֶר כַּהֲנָא וַיִּפֶק יְתָהּ לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיְכּוּס יְתָהּ קְדָמוּהֵי:
- (ד) וּלְקַח אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֶכַח פָּנָיו אֶהֱל מוּעֵד מִדְּמָה שְׁבַע פְּעָמִים: (ד) וּלְקַח אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֶכַח פָּנָיו אֶהֱל מוּעֵד מִדְּמָה שְׁבַע פְּעָמִים: (ד) וַיִּסַּב אֲלֻעֶזֶר כַּהֲנָא מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעֵיהּ וַיְדִי לְקַבֵּל אִפִּי מִשְׁכּוֹן זְמַנָּא מִדְּמָה שְׁבַע זְמַנֵּי:
- (ה) וְשָׂרֵף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֵרְהָ וְאֶת בְּשָׂרָהּ וְאֶת דָּמָהּ עַל פְּרִשָׁה יִשְׂרָאֵל: (ה) וְשָׂרֵף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֵרְהָ וְאֶת בְּשָׂרָהּ וְאֶת דָּמָהּ עַל פְּרִשָׁה יִשְׂרָאֵל: (ה) וַיִּקְרַד יְתָ תּוֹרָתָא לְעֵינֵיהּ יְתָ מִשְׁכָּהּ וַיְתָ בְּשָׂרָהּ וַיְתָ דָּמָהּ עַל אֶבְלָה יִקְרַד:
- (ו) וּלְקַח הַכֹּהֵן עֵז אֶרְזוֹ וְאֶזּוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹף שְׂרִפַּת הַפָּרָה: (ו) וּלְקַח הַכֹּהֵן עֵז אֶרְזוֹ וְאֶזּוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹף שְׂרִפַּת הַפָּרָה: (ו) וַיִּסַּב כַּהֲנָא אֶעָא דְאַרְזָא וְאֶזּוֹבָא וְעֵבַע וְהוֹרִי וַיְדַמֵּי לְגוֹ יְקִידַת תּוֹרָתָא:

רש"י

- (ג) אלעזר – (ספרי) מלותה בסגן: אל מחוז למחנה – (יומא סח ספרי) חוז לשלש מחנות: ושחט אותה לפניו – (יומא מב) זר שוחט ואלעזר רואה:
- (ד) אל נוכח פני אהל מועד – עומד במזרחו של ירושלים ומתכוין ורואה פתחו של היכל בשעת הזאה הדם (יומא כח):
- (ב) זאת חקת התורה – לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המורה הזאת ומה טעם יש בה לפיכך כתב זה חקה גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה: ויקחו אליך – (במדבר רבה) לעולם היא נקראת על שמך פרה שעשה משה במדבר: אדמה תמימה – שמהא תמימה באדמימות שאם היו בה שתי שערות שחורות פסולה:

נביא – שופטים פרק יא' א'-ו'

- (א) וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי הִיָּה גִבּוֹר חֵיל וְהוּא בֶן אִשָּׁה זוֹנָה וַיּוֹלֵד גִּלְעָד אֶת יַפְתָּח: (א) וַיִּפְתַּח גִּלְעָדָא הוּוּ גִבֵר חֵילָא וְהוּוּ בֵר אִתְתָא פּוֹנֵרְקִיתָא וְאוֹלִיד גִלְעָד יְתַּפְתָּח:

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

- (ב) וּתְלֹד אֶשֶׁת גְּלַעַד לוֹ בָּנִים וַיִּגְדְּלוּ בְנֵי הָאִשָּׁה וַיִּגְרְשׁוּ אֶת יִפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא תִנְחַל בְּבֵית אָבִינוּ כִּי בֶן אִשָּׁה אַחֲרַת אֶתְּהָ: (ב) וּלְיֵדֶת אֶתְּת גַּלְעָד לִיה בְּנִין וּדְבִיאוּ בְנֵי אֶתְתָא וּתְרִיכוּ יֵת יִפְתָּח וְאִמְרוּ לִיה לֹא תַחֲסִין בְּבֵית אַבּוּנָא אַרִי בַר אֶתְתָא אַחֲרֵי אֶתְתָּ: (ג) וַיִּבְרַח יִפְתָּח מִפְּנֵי אָחִיו וַיֵּשֶׁב בְּאַרְצָ טוֹב וַיִּתְּלַקְטוּ אֵל יִפְתָּח אֲנָשִׁים רִיקִים וַיֵּצְאוּ עִמּוֹ: (ג) וְעַרְק יִפְתָּח מִן קֶדֶם אַחוּהֵי וַיִּתֵּיב בְּאַרְעָא טַבָּא וְאֶתְכַנְשׁוּ לוֹת יִפְתָּח גְּבַרִין טְרִיקִין וְנִקּוּ עִמֵּיהָ: (ד) וַיְהִי מִיָּמִים וַיִּלְחַמוּ בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל: (ד) וְהוּהוּ מְזַמֵּן יוֹמִין וְאִגִּחוּ קֶרְבָּא בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל: (ה) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר נִלְחַמוּ בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל וַיִּלְכוּ זִקְנֵי גַלְעָד לְקַחַת אֶת יִפְתָּח מֵאַרְצָ טוֹב: (ה) וְהוּהוּ כַד אִגִּחוּ קֶרְבָּא בְּנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל וְאִזְלוּ סְבִי גַלְעָד לְמַדְבַּר יֵת יִפְתָּח מְאַרְעָ טַבָּא: (ו) וַיֹּאמְרוּ לְיִפְתָּח לְכָה וְהָיִיתָ לָנוּ לְקַצִּין וְנִלְחַמְהָ בְּבְנֵי עַמּוֹן: (ו) וְאִמְרוּ לְיִפְתָּח אֵיתָא וְתַהִי לָנָא לְרַבָּא וְנִגִּיחַ קֶרְבָּא בְּבְנֵי עַמּוֹן:

רש"י

(ד) וילחמו בני עמון – היא האמורה למעלה
(י ט):

כתובים – תהילים פרק ג' א'-ו'

- (א) מְזַמּוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנֹו: (א) תִּשְׁבַּחְתָּא לְדָוִד בְּמַעֲרִיקָה מִן קֶדֶם אַבְשָׁלוֹם בְּרִיָּה: (ב) יְהוָה מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי: (ב) יי כְּמָה סְגִיאִין מַעֲיָקֵי סְגִיאִין דְּקִימִין עָלַי: (ג) רַבִּים אֲמָרִים לְנַפְשִׁי אִין יִשׁוּעָתָה לֹא בְּאַלְהִים סָלָה: (ג) סְגִיאִין אֲמָרִין לְנַפְשִׁי לֵית פּוֹרְקָנָא לִיה בְּאַלְהָא לְעֵלְמִין: (ד) וְאַתָּה יְהוָה מְגַן בְּעַדֵי כְּבוֹדֵי וּמְרִים רֵאשִׁי: (ד) וְאַנְתָּ יי תְּרִיס עָלַי יִקְרִי וּמְרִים רֵישִׁי: (ה) קוֹלִי אֵל יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִיְהוָה קֶדְשׁוֹ סָלָה: (ה) קְלִי קֶדֶם יי אֶצְלִי יִקְבַּל צְלוֹתִי מִן טוֹר בֵּית מִקְדָּשִׁיהָ לְעֵלְמִין: (ו) אָנִי שָׁכַבְתִּי וְאַיִשָּׁנָה הִקְיַצְוֹתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי: (ו) אֲנָא שְׂכִיבִית וּדְמִכִּית אֶתְעַרִּית מִטּוֹל דִּיִּי סְמִיךְ יֵתִי:

רש"י

- (א) מזמור לדוד בברחו – הרצה דרשות דרשו בני אגדה בדבר ורבותינו אמרו משאמר לו הנביא (שמואל ב' יא) הגני מקיס עליך רעה מתוך ציחך היה לכו סוער שמא עבד או ממזר יקום עלי שאינו מרחם עלי כיון שידע שזנו הוא שמח ומדרש אגדה על שראה טכסו קיימת שהיו עבדיו והכרתו והפלתו שהם סנהדרין מחזיקים אלנותו עליהם
- כשאמר להם (שמואל ב' טו) קומו ונצרכה מפני אבשלום מה כתיב שם כל אשר יבחר אדוני המלך הנה עבדיך וכשבא מחנים (שמואל ב' יז) ושוכי בן נחש ומכיר בן עמיאל וברזילי הגלעדי יאלו לקראתו וככלוהו שם: (ב) רבים קמים עלי – בני אדם גדולים בתורה גדולים בחכמה גדולים בעושר גדולים

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

(ו) אני שכנתי ואישנה – לזי אטום זדאגה ופחד. הקיאותי – מדאגתי כי זטוחתי כי ה' יסמכני:

זקומה כגון שאל וילידי הרפה דואג ואחיתופל:

(ג) אומרים לנפשי – על נפשי. אין ישועתה לו זאלהים סלה – לפי שזא על אשת איש:

משנה – שביעית פרק ו'

(א) שָׁרֵשׁ אֲרָצוֹת לְשִׁבְעִיּוֹת. כָּל שֶׁחֲזִיקוּ עוֹלָי בְּבֵל, מֵאֲרָץ יִשְׂרָאֵל וְעַד כְּזִיב, לֹא נֶאֱכַל וְלֹא נִעְבְּדוּ. וְכָל שֶׁחֲזִיקוּ עוֹלָי מִצִּדִּים, מִכְּזִיב וְעַד הַנְּהָר וְעַד אֲמֹנָה, נֶאֱכַל לֹא נִעְבְּדוּ. מִן הַנְּהָר וּמֵאֲמֹנָה וְלִפְנֵים, נֶאֱכַל וְנִעְבְּדוּ:

הוא הר ההר הכתוב בזבולות הארץ זפרשת אלה מסעי, תתאו לכס הר ההר מתרגמינן זירושלמי, טורי אמנוס, והוא זכפון של ארץ ישראל לזד מערב אלל היס הגדול, וגס זו לא זכשו עולי זבל הלכך נאכל לאחר הזיעור, ולאידך לישנא אס נעזד זשזיעית נאכל דקדושה ראשונה קדשה לזעתה ולא קדשה לעתיד זזא. ולא נעזד, דלענין עזודה החמיירו לאסור מדרבנן: מנהר ומאמנוס ולפנים – כך כתוב זכל הספרים, וטפי הוה ניחא אי הוה גרמינן ולחוז, ואפשר לפרש זדוחק מהנהר ולפנים מתחלת הגהר ולפנים לזד הנהר חואה לארץ. וכן מתחלת טורי אמנוס ולפנים לזד ההר קרויה לפנים:

רע"ב – (א) שלש ארצות לזשזיעית – חלוקות לענין דין זשזיעית: כל שהחזיקו עולי זבל – עזרא וסייעתו כשעלו מזבל: לא נאכל ולא נעזד – שעזודת הארץ ההיא, אסורה זשזיעית, ואס נעזדה וגדלה אסור לאכול מאותן גידולים. פירוש אחר ועיקר, לא נאכל לאחר זשזיעית זלא זיעור ולא נעזד זשזיעית: מכזיב ועד הנהר ועד אמנוס – זזיב משוך כלפי הכפון לזד מזרח, ורזועה יולאת מעכו שיושבת זרזועה של ארץ ישראל זמקצוע לפונית מזרחית, ואותה רזועה משוכה כלפי לפון והולכת עד זזיב, ורזועה אחרת משוכה מעכו כלפי מזרח וזה הנהר האמור כאן, ואלו השתי רזועות זכשום עולי מזרים ולא זכשום עולי זבל: ועד אמנוס –

(ב) עוֹשִׂין בְּתִלּוּשׁ בְּסוּדְרֵיָא, אֲבָל לֹא בְּמִחְבְּרֵי. דְּשִׁין וְזוֹרִין וְדוֹרְכִין וּמַעְמִירִין, אֲבָל לֹא קוֹצְרִין וְלֹא בּוֹצְרִין וְלֹא מוֹסְקִין. כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל שְׂפִיזָא בּוּ מִתֵּר בְּאֲרָץ יִשְׂרָאֵל, עוֹשִׂין אוֹתוֹ בְּסוּדְרֵיָא:

ישראל והולכים ומשתקעים זסוריא, וזתלוש התירו כדי שימלאו העניים שזארץ ישראל קלת ריוח זסוריא שהיא קרובה להם ולא יזטרכו לזאת מארץ ישראל לחוז לארץ: כל שזיולא זו מותר זארץ ישראל – מדאורייתא, כגון חלוש, אף על גז דמדרבנן אסור זלא שניו עושים אותו זסוריא כי אורחיה ואינו כריך לזנות. אי נמי הכי קאמר כל שזיולא זו מותר זארץ זמופקר עושים אותו זסוריא אפילו זשמור, אכל זמחוזר אסור מדרבנן זארץ אפילו זמופקר:

רע"ב – (ז) סוריא – ארס נהרים וארס אובה שזכב דוד, ואינה כארץ ישראל לזל זבר, מפני שזכשה קודם שזכב ארץ ישראל כולה, וזקלת דינים עשאה כארץ ישראל וזקלתן כחוז לארץ: עושים זתלוש – אפילו אלל החשודים, ואילו זארץ ישראל תנן לא זבור ולא זתחן עמה: אכל לא זמחוזר – כגון מסיקה קצירה וזכירה, דוקא זשמור אכל זמופקר אפילו זארץ מותר; דתניא זתורת כהנים מן השמור אי אתה זולר אכל אתה זולר מן המופקר. וטעמא דגזור זסוריא זמחוזר כדי שלא יהיו מניחים את ארץ

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

(ג) בַּצְלִים שִׁיָּרְדוּ עֲלֵיהֶם גְּשָׁמִים וְצִמְחוּ, אִם הָיוּ הָעֲלִין שְׂלָהֶם שְׁחֹרְדִין, אֲסוּרִין. הוֹרִיקוּ, הָרִי אֵלָיו מִתְּרִין. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנוֹס אָמַר, אִם יְכוּלִין לְהַתְלִשׁ בְּעֲלִין שְׂלָהֶוּ, אֲסוּרִין. וּבִגְגֵד בֶּן, מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית, מִתְּרִין:

שילאו למוצאי שביעית מיירי, ללא מקילים זהו כולי האי שגידולי היתר כל שהוא יעלו את האיסור, אלא סיפא נמי מיירי בצללים של ששית, שפקרן בששית וחזר ונטען בשביעית, ולאחר שגדלו מעט בשביעית, עקרו וחזר ונטען בשמינית, ומתוך שכבר גדלו בששית לא הוסיפו כי אם מעט בשביעית ונאסרו, וכשחזרו והוסיפו מעט בשמינית חזר אותה היתר ובטל איסור המועט, שגם של ששית מסייע לזבולו אחר סוף גידולו היתר. ואין הלכה כרבי חנינא בן אנטיגנוס:

רע"ב – (ג) צללים שירדו עליהם גשמים – צללים של ששית שנכנסו לשביעית וירדו עליהם גשמים ולמחו, אם השחירו העליון בידוע שגדלו והוסיפו, ואתו גידולי שביעית ומצטלים העיקר אף על פי שהוא מרובה. אבל אם הוריקו העליון אז הולכים וכמשין ולאו מארעא קא רבו: אם יכולין ליתלש בעליון – דרך צללים כשנגמרים יולאין מעלמן מן הארץ ונחזין ליתלש ואם העליון חזקים וכשאווחו זהו יכול לתלוש הצללים מן הארץ אז ודאי גדלו בשביעית: וכנגד כן למוצאי שביעית מותרים – לאו בצללים של שביעית

(ד) מֵאִימְתֵי מִתֵּר אָדָם לְקַח יָרֵק בְּמוֹצְאֵי שְׁבִיעִית, מְשִׁיעֵשָׁה כִּיּוֹצֵא בּוֹ. עֵשָׂה הַבְּבִיר, הִתֵּר הָאָפִיל. רַבִּי, הִתִּיר לְקַח יָרֵק בְּמוֹצְאֵי שְׁבִיעִית מִיָּד:

האפל – דחלינן שממקום הזכיר הציאוס: מוצאי שביעית מיד – לפי שהיו מביאים ירק מחוץ לארץ והיה רבה על ירק שצארץ ישראל. ואני שמעתי הטעם לפי שבשנים או שלשה ימים עושה כיוצא בו:

רע"ב – (ד) משיעשה כיוצא בו – ממה שנזרע במוצאי שביעית יש גידול כיוצא זהו דחלינן ביה. אי נמי מפני שרבה ההיתר על האסור ונתבטל: הזכיר – מקום שממהר לזכר פירותיו יותר משאר מקומות: הותר

(ה) אֵין מוֹצְיָאִין שְׁמֵן שְׂרָפָה וּפְרוֹת שְׁבִיעִית מִהָאָרֶץ לְחוּצָה לְאָרֶץ. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שְׁמֵעְתִי בְּפֹרוֹשׁ, שְׁמוֹצְיָאִין לְסוּרְיָא וְאֵין מוֹצְיָאִין לְחוּצָה לְאָרֶץ:

פירות שביעית כריכים זיעור צארץ דכתיב (ויקרא כה) צארץ תהיה כל תבואתה. ואין הלכה כרבי שמעון:

רע"ב – (ה) שמן שרפה – שמן של תרומה טמאה. מתוך שלשריפה עומד קרי ליה שמן שריפה. ומעלה עשו לשרפה צארץ, כדאשכחן בקדשים פסולים שהן נשרפים במקומן, וכן

(ו) אֵין מְבִיאִין תְּרוּמָה מִחוּצָה לְאָרֶץ לְאָרֶץ. אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, שְׁמֵעְתִי בְּפֹרוֹשׁ, שְׁמֵעְתִי מִסוּרְיָא וְאֵין מְבִיאִין מִחוּצָה לְאָרֶץ:

הכהנים מרדפים אחריה וילאו חוץ לארץ להביא את התרומה, ואין הלכה כרבי שמעון:

רע"ב – (ו) אין מביאין תרומה מחוץ לארץ – לפי שהתרומה כהנים מחזרין אחריה לזית הגרנות, חיישי רבנן שמא יהיו

גמרא – ברכות דף לה' ע"ב

תנו רבנן ואספת דגנך מזה תלמוד לומר לפי שנאמר לא ימוש ספר התורה הזה מפיו יכול דברים ככתבן תלמוד לומר ואספת דגנך הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי רבי ישמעאל רבי שמעון בן יוחי אומר אפשר אדם חודש

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וקוצר בשעת קצירה ודש בשעת דישה וזורה בשעת הרוח תורה מה תהא עליה אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים שנאמר ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו' ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי עצמן שנאמר ואספת דגנך ולא עוד אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן שנאמר ועבדת את אויביך וגו' אמר אביי הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן כרבי שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן אמר להו רבא לרבנן במטותא מינייכו ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחזו קמאי כי היכי דלא תטרדו במזונייכו כולא שתא:

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה ברבי אלעאי בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים עשו תורתן קבע ומלאכתן עראי זו וזו נתקיימה בידן דורות האחרונים שעשו מלאכתן קבע ותורתן עראי זו וזו לא נתקיימה בידן ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן משום רבי יהודה ברבי אלעאי בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך טרקסמון כדי לחייבן במעשר דורות האחרונים מכניסין פירותיהן דרך גגות דרך חצרות דרך קרפופות כדי לפטרן מן המעשר דאמר רבי ינאי אין הטבל מתחייב במעשר עד שיראה פני הבית שנאמר בערתי הקדש מן הבית ורבי יוחנן אמר אפילו חצר קובעת שנאמר ואכלו בשעריך ושבעו:

קפ"י על הגמרא

דברים ככתבן – שלא יעסוק בלךך ארץ: כדברך ביומי ניסן ימי הקליק: ביומי תשרי – הנהג זהם – עם דברי תורה: מנהג לךך לריכת הגתות והבדלים: לךך טרקסמון – לךך ארץ – שאם תבא לידי לוךך הכריות סופך לעבטל מדברי תורה: אפשר – בתמיה אפשר ויליאה: שיערי החלך והבית: פני הבית – פתח כניסה ויליאה:

זוהר – חקת דף קפ' ע"ב

ונתתם אותה אל אלקעזר, מצוותה בסגן, ואוקמוה. מאי טעמא ליה ולא לאהרן. אלא אהרן שושבינא דמטרוניתא. ועוד דאהרן לא אתי מסטרא דטהור, אלא מסטרא דקדוש, ובגין דדא אתיין לטהרה, לא אתייהיב ליה: כל מלה דהאי פרה, היא בשבע, ז' כפוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא. בגין דהיא שבע שני שמטה, ובת שבע אתקרי, ועל דא כל עובדוי בשבע. תא חזי, כל מאי דאתעביד מהאי פרה, בגין לדפאה, ולא לקדשא, ואף על גב דאתייהיב לסגן, הוא לא שחיט ולא שריף, בגין דלא ישתפח דינא

חק לישראל – פרשת חוקת יום א'

בְּסֵטְרוֹי, וְכָל שְׂכַן אֶהְרֹן דְּאִיהוּ בְּדִרְגָּא שְׁלִים יְתִיר, דְּלֹא בְּעֵי לְאַשְׁתַּכְּחָא תַּמּוֹן, וְלֹא זְדִמְנָא תַּמּוֹן:
 הָאִי פְּרָה, בִּיּוֹן דְּאַתְעֵבִיד אַפְרָה, בְּעֵי לְמִשְׁדֵּי בֵּיה עֵץ אֲרֻז, וְאִזּוּב, וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת, וְהָא אֲלִין אֶתְמַרוּ. וְאַסְפֵּי אִישׁ טְהוֹר, וְלֹא קְדוּשָׁה. וְהִנִּיחַ מַחוּץ לְמַחֲנֶה בְּמִקּוּם טְהוֹר, דְּהָא טְהוֹר לֹא אֶקְרִי, אֶלָּא מִן סֵטְרָא דְּמִסְאָב בְּקַדְמִיתָא:
 דְּזָא דְּכֻלָּא, הָאִי דְּכֻתִּיב לְמִי נְדָה חֲטָאת הִיא, בְּגִין דְּכָל דִּינִין תַּתְּאִין, וְכָל אִינּוֹן דְּאֶתּוּ מִסֵּטְרָא דְּמִסְאָבָא, כַּד אִיהוּ יִנְקָא מִסֵּטְרָא אַחְרָא, וְיִתִּיבַת בְּדִינָא, כְּמָה דְּאֶתְ אָמֵר (ישעיה לז) מְלָאָה דָם הוֹדֵשְׁנָה מִחֻלָּב. כְּדִין פְּלָהוּ מִתְעַרְי וּמִסְתַּלְקִי וְשִׁדְרָן בְּעֵלְמָא. בִּיּוֹן דְּעֵבְרֵי הָאִי עוֹבְדָא דְּלִתְתָא, וְכָל הָאִי דִּינָא בְּאֶתְר דָּא דְּהָאִי פְּרָה, וְרַמָּאן עֲלָה עֵץ (דף קפ"א ע"א) אֲרֻז וְגו'. כְּדִין אֶתְחַלְשׁ חִילָא דְּלָהוֹן, וּבְכָל אֶתְר דְּשִׁדְרָן אֶתְפְּרוּ וְאֶתְחַלְשׁוּ וְעַרְקִין מְנִיָּה, דְּהָאִי חִילָא דְּלָהוֹן אֶתְחַזִּי כְּגוֹוֹנָא דָּא לְגַבְיֵיהוּ, כְּדִין לֹא שִׁדְרָן בְּבֵר נֶשׁ, וְאֶתְרַפִּי:
 וְעַל דָּא אֶתְקְרִי מִי נְדָה, מִיָּיא לְדַכְּפָא. כַּד עֵלְמָא שְׂאֲרֵי בְּדִינָא, וְסֵטְרָא מִסְאָבָא אֶתְפֹּשֵׁט בְּעֵלְמָא, הִכָּא אֶתְפְּלִיחֵן כָּל זִינִין מִסְאָבָא, וְכָל זִינֵי דְּכִיּוּ, וּבְגִין כַּד טוּמְאָה וְטְהֵרָה, כְּלָלָא עֲלָה דְּאֶוֹרֵייתָא, וְאֶוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא:

הלכה – הרמב"ם הלכות פרה אדומה פרק א'

(א) מצות פרה אדומה שתהיה בת שלש שנים או בת ארבע ואם היתה זקנה כשירה אלא שאין ממתנין לה שמה תשחיר ותפסל ואין לוקחין עגלה ומגדלין אותה שנאמר ויקחו אליך פרה ולא עגלה לא מצאו אלא עגלה פוסקין עליה דמים ותהיה אצל בעליה עד שתגדיל ותעשה פרה ולוקחין אותה מתרומת הלשכה:
 (ב) זה שנאמר בתורה תמימה תמימת אדמימות לא תמימת קומה אלא אם היתה ננסה כשירה כשאר הקדשים היו בה שתי שערות לבנות או שחורות בתוך גומא אחת או בתוך שני כוסות והן מונחות זו על זו פסולה:
 (ג) היו בה שתי שערות עיקרן מאדים וראשן משחיר עיקרן משחיר וראשן מאדים הכל הולך אחר העיקר וגוזז במספרים את ראשן המשחיר ואינו חושש משום גיזה בקדשים שאין כוונתו לגזז:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
 בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.